

YOUCAT – katekizem za mlade

Zakaj naj Boga častimo?

Vsak človek, ki dojame, da je od Boga ustvarjeno bitje, bo Vsemogočnega ponižno priznaval in častil. Krščansko češčenje pa ne vidi samo veličine, vsemogočnosti in svetosti Boga. Z vso hvaležnostjo priznava tudi Jezusa, v katerem nas je Bog najprej ljubil in ki je naš Odrešenik.

Kdor Boga zares časti, gre pred njim na kolena ali se vrže na tla. V tem se izraža resnica odnosa med človekom in Bogom. Bog je velik, mi smo majhni. Hkrati človek ni nikdar večji kakor tedaj, ko v svobodni izročitvi poklekne pred Boga. Neverujoči, ki išče Boga in začenja moliti, more tako najti pot k Bogu.

Zakaj pri molitvi potrebujemo Svetega Duha?

Sveto pismo pravi: »Ne vemo, kako je treba za kaj moliti, toda sam Duh posreduje za nas z neizrekljivimi vzdihii« (Rim 8,26).

Moliti k Bogu je mogoče le z Bogom. Ni v prvi vrsti naš dosežek, da naša molitev v resnici doseže Boga. Kristjani smo prejeli Duha Jezusa, ki je hrepenel po tem, da bi bil eno z Očetom. To pomeni biti v celoti ljubezen, v celoti poslušati drug drugega, v celoti razumeti drug drugega, v celoti hoteti, kar hoče drugi. Ta Jezusov Sveti Duh je v nas in govori iz nas, kadar molimo. Molitev pravzaprav pomeni: Bog govori Bogu iz globine mojega srca. Sveti Duh pomaga našemu duhu moliti. Zato naj bi vedno znova prosili: »Pridi, Sveti Duh, pridi in mi pomagaj moliti.«

SPREMENJENJE

*Svoje ozke meje, svojo kratkovidnost prinašam pred tebe.
Spremeni jih v širino, Gospod, usmili se.*

*Vso svojo nemoč, kar me tlači in hromi, prinašam pred tebe.
Spremeni jih v moč, Gospod, usmili se.*

*Svoje izgubljeno zaupanje, svojo bojzljivost prinašam pred tebe.
Spremeni ju v toplino, Gospod, usmili se.*

*Svoje globoko hrepenenje po varnem zavetju prinašam pred tebe.
Spremeni ga v topel dom, Gospod, usmili se.*

Eugen Eckert

Mati Marija, ti razumeš srce mladega človeka, zato prihajam k tebi takšen, kot sem. Včasih sem zmeden, včasih negotov, včasih me skrbi, kaj si mislijo drugi, in včasih imam občutek, da ne zmorem vsega, kar je pred menoj.

Zato te prosim: bodi vselej z menoj!

Pomagaj mi, da bom znal sprejemati sebe, da bom rasel v dobrem in da ne bom izgubil poguma, niti ko pridejo težki dnevi.

Marija, v teh dneh, ko se šolsko leto preveša h koncu, ti zaupam svojo šolo. Daj mi voljo za učenje, vztrajnost in zbranost, da mi misli ne uhajajo drugam.

Pomagaj mi, da se bom dela loteval s srcem in odgovornostjo.

Varuj me pred slabimi odločitvami. Daj mi modrost, da bom izbral, kar je prav, in pogum, da bom vselej ostal zvest dobremu.

Zaupam ti svoje sanje, svoje skrbi in svojo prihodnost.

Vodi me k svojemu Sinu, da bom vselej našel pravo pot in resnično veselje. Amen.

AK

JEZUS PO SVOJI CERKVI ŠE VEDNO BIVA MED NAMI

Bog je neviden. Poslal je svojega Sina, da bi lahko spoznali, kakšen je – vendar je bilo to že davno in daleč od nas. Kako naj torej vemo, da Bog danes resnično obstaja? Kaj dokazuje, da je Jezus vstal in resnično živi?

Odgovor na obe vprašanji je: »Poglej Cerkev!« Nevidni Bog, nekoč viden v Jezusu, je danes viden v ljudeh, ki ga častijo, se med seboj ljubijo in zaradi njega služijo skupnosti.

Isti Jezus, ki je hodil po Galileji, danes in vedno živi v Cerkvi. Kot pravi sveti Pavel, »smo mi Kristusovo telo«. Njegovo življenjsko zgodbo posredujemo mlajšim rodovom, zajemamo od njegovega Duha in živimo po njegovem evangeliju.

Skupno lomljenje kruha nas spominja na to, da je bilo ob smrti na križu Jezusovo telo zlomljeno in njegova kri prelita za nas. Pri skupnem obhajanju evharistije spoznavamo, da smo del Jezusovega sedanjega življenja na zemlji. Osebnostno smo vključeni v njegovo delo. Odkrijemo tudi, da je naša domača skupnost kristjanov le ena od tisočih občestev, ki sestavljajo Cerkev, razširjeno po vsem svetu. Bogoslužje se razvija in v čudoviti mnogovrstnosti jezikov in kultur vseh celin. Tudi velikost skupin je različna: od dve ali trije ljudi, ki se zbirajo k branju ali molitvi na domu, do množic, ki se v veličastnih katedralah ali na prostem zberejo k skupnemu praznovanju.

Cerkev je podobna drevesu, ki ga je Jezus zasadil na naši zemlji: svoje korenine ima v zgodovini (v tem, kar je Bog zanjo že storil) in je živa v sedanjem trenutku (saj jo oživlja Sveti Duh). Moč Cerkve pa je odvisna od svetosti njenih članov, od njihove poslušnosti Božjemu Duhu. Pomembno nalogo ima Cerkveno vodstvo: papež, škofje, duhovniki, pa tudi vsak od vernikov. Če namreč udje Cerkve živijo v edinosti in ljubezni, je Kristusovo telo »združeno« in Božje kraljestvo se lahko širi.

Res je sicer, da ima Cerkev tudi napake. To nas ne bi smelo presenečati, saj smo med njenimi člani tudi grešniki, ki smo marsikdaj sebični in nespametni. Vseeno pa je to skupnost ljudi, ki jih je Jezus poklical, da bi sodelovali z njim. On ljubi Cerkev tako, kakršna je, in to tako močno, da jo (oz. vse nas) Sveto pismo imenuje celo: »Kristusova nevesta«.

Pv. A. Knowles